

Alona Liasheva och Joey Ayoub

”Putinregimens fall kan leda till Assads och den iranska regimens kollaps”

Ur *Links* 26 juli 2023. Först publicerad i [Commons](#)¹ 18/7 2023

Joey Ayoub

Commons har pratat med Joey Ayoub, palestinsk författare, forskare, aktivist och podcaster från Libanon. Under de senaste ett och ett halvt åren har Joey bjudit in ukrainska aktivister till sina poddsändningar, deltagit i diskussioner om det rysk-ukrainska kriget och förespråkade ukrainarnas rätt till motstånd på internationell nivå, genom att knyta samman Ukrainas kamp med andra förtryckta nationers kamp. I denna intervju delar han med sig av sin syn på hur antiimperialistisk internationell solidaritet är möjlig, vilka hinder som finns för att utveckla den och berättar om den kamp som människor från hans region utkämpar – libaneser, palestinier, syrier och förklarar varför det är viktigt att stödja Ukraina trots de ukrainska ledarnas mot-sägelsefulla civilisationsstrategi.

Kan du berätta för oss om din bakgrund som forskare och aktivist?

Joey: Jag började som miljöforskare vid American University of Beirut för omkring tio år sedan. Jag bytte därpå till kulturstudier och kulturanalys. Jag tog en magisterexamen vid University of London 2015-2016 och för ett tag sedan slutförde jag min doktorsavhandling vid University of Zürich. Avhandlingen handlar om film i Libanon, med fokus på teman som hågkomster, hemsökelse, trauman och framtiden. Parallellt med detta arbetade jag som journalist, författare och redaktör. När jag befann mig i Libanon var jag mycket aktiv och deltog i gatuprotester. Men när jag lämnade landet 2015 överflyttade jag min aktivism till oneline-sfären. Jag har varit engagerad i podcastprojektet sedan 2020 och med andra former av nätverkande där jag för samman människor med varandra.

I dina texter och poddsändningar strävar du efter att bygga solidaritet mellan olika kamper och rörelser. Vilka är de främsta hindren i denna process? Och vilka erfarenheter från människor som drabbats av imperialistiska krig tycker du liknar varandra eller är sammanlänkade?

Detta är kanske en bred generalisering, men människor har oftast lättare att komma i kontakt med varandra om det finns något gemensamt – kulturellt, regionalt, historiskt och så vidare.

¹ Om *Commons*, se: [Intervju med Commons, ett intellektuellt vänsterkollektiv](#)

Eller om de har en gemensam fiende. Detta är ganska utbrett – om det är rätt eller fel är en annan sak. Exempelvis finner ofta palestinier och latinamerikaner att de har en hel del gemensamt och det var enkelt att knyta kontakter då de hade USA som motståndare. Syrier och iranier förklarar sig solidariska med Ukraina, då de har Ryssland som gemensam fiende.

Vi har dessa ”organiska” samhörighetskänslor som dyker upp. Bristen är, naturligtvis, att om min fiendes fiende är min vän, då kan sådana ”organiska” känslor förstöra solidariteten. Vi ser detta ibland i arabiska länder – inte många, men vissa araber skulle rentvå Ryssland eller till och med stödja Ryssland på grund av att de är emot USA. På så sätt suddas Ukraina ut från historien. Vi ser detta med en del iranier i exil, som på grund av att de är emot sin regering och även Israel är emot den iranska regeringen, så ställer sig dessa iranier på Israels sida, så att palestinerna suddas ut. Tyvärr är denna dynamik inte ovanlig. Jag minns att under demonstrationerna i Hong Kong stödde vissa människor Trump för att Trump är mot Kina.

Jag vill dock koncentrera mig på Libanon, Syrien och Israel-Palestina, för det är de jag vet mest om. Jag skulle vilja säga att största hindret för solidaritet är de sociala svårigheterna. Libanon befinner sig i en ekonomisk kris. I Syrien finns många kriser. Det finns flera sätt på vilka människor anpassar sig till en situation där det råder ständig kris. De flesta, även om de då och då tänker på andra länder, ägnar inte dessa särskilt många tankar. Majoriteten är inte positivt inställda till den ryska staten, men samtidigt kanske de kan uppfatta den som något som ligger långt bort. I bland kan det leda till cynism och sluta med konspirationsteorier. Men rötterna till denna inställning är inte nödvändigtvis personliga, även om vissa araber har en personlig koppling till Ryssland genom Sovjets historia – en del av dem har studerat i Sovjetunionen. Men människor som är 30, 40 år eller yngre har inte denna personliga anknytning – och det handlar mer om deras egen cynism eller kanske apati eller helt enkelt förtvivlan och känslan av att ingenting spelar någon roll. Det beror oftast på förtvivlan, ett resultat av att man inte ens kan ta till sig mer lidande och trauma och död och smärta – det finns redan så mycket omkring en. Och det är speciellt sant om palestinerna, mycket mer än syrierna, som har ytterligare ett lager gemensamt med ukrainare, nämligen att de har den ryska staten som en gemensam fiende. I den meningen kan det vara enklare att skapa solidaritetsband mellan ukrainare och syrier än mellan ukrainare och palestinier, men det är inte omöjligt (jag är också palestinier bör jag nämna).

Jag skulle vilja diskutera hur vi kan överbrygga sådana hinder, men först vill jag fråga om dina erfarenheter av ukrainska aktivister. Efter det att den ryska invasionen inletts har du intervjuat flera ukrainare och fungerat som moderator i en diskussion mellan ukrainska och syriska aktivister. Vad var nytt eller speciellt intressant med att dela erfarenheter med ukrainska aktivister?

Det liknade faktiskt mina erfarenheter av att prata med människor från Hong Kong, Taiwan och Iran. Men det finns givetvis skillnader. Aktivister från Hong Kong, till exempel, ser sin kamp som något som besegrades 2019, eftersom den kinesiska staten då slog till mot dem och sedan blev det ännu värre 2020. Så det finns en känsla av slutgiltighet, av överlevnadsläge: de är t ex fokuserade på vad som kommer efter nederlaget, att försöka bygga upp ett alternativ i exil med förhoppningen att kunna påverka saker och ting hemma. För ukrainarna finns ”inget efter nederlaget”, eftersom de kämpar för att det inte ska bli något nederlag. Jag upptäckte faktiskt att det är något liknande med taiwaneser. Ryssland och Kina är allierade, så många taiwaneser som ser på Ukraina har en känsla att något liknande kan komma att hända dem senare. Detta gör det lättare att känna empati och knyta dem till kampen i Ukraina.

Min erfarenhet av ukrainare är att det numera är lättare att prata om Syrien och Iran än tidigare. Eftersom annekteringen av Krim skedde ungefär samtidigt som Rysslands intervenerade i Syrien, öppnade sig möjligheter att bygga broar. Samtidigt är det inte nödvändigtvis lätt att

tala med ukrainare om palestinier, och inte heller alltid tvärtom för den delen. Men det innebär inte att det är omöjligt. Det är mer som ”ja, vad kan vi göra?”. Jag märker att det är samma sak med palestinier när vi pratar om Syrien. Återigen, jag generaliserar naturligtvis, finns det många palestinier som hatar Assadregimen och Iran på grund av att de anser att de är brutala stater, men med inställningen som ”ja, vad kan vi göra, det är ingen annan som stödjer oss”. Och det är detta jag menar med den cynism eller förtvivlan som förhärskar när man agerar efter mottot ”min fiendes fiende är min vän”.

Vi ser denna sorts inställning även bland ukrainare gentemot exempelvis armenier eller palestinier. Palestinierna är lite annorlunda, då Israel inte nödvändigtvis är pro-ukrainsk, är det mer ambivalent. Men vi ser definitivt detta med armenier, då Armenien uppfattas stå på Rysslands sida och Azerbajdzjan skickar vapen till Ukraina. Och därför finns det ett talesätt av typen ”min fiendes fiende är min vän”. Detta är förståeligt under en strid eller i krig, men kan också vara skadligt. På grund av att Azerbajdzjan är en mycket våldsamt stat, (vilket även Turkiet är för den delen, speciellt mot kurder). Men offren är annorlunda, Azerbajdzjans offer är armenier, och på så sätt är det svårt att skapa förståelse mellan offer från olika stater. Många koncentrerar sig på vad som sker i det egna landet och bortser från det som sker på andra ställen. Det är mycket svårt att upprätthålla en balans, speciellt om man utsätts för bomber i en krigssituation som armenierna i Nagorno-Karabach eller ukrainarna i Ukraina. Det är svårt att tänka bortom det omedelbara när man måste besegra sin fiende som hotar ditt liv. Det är förståeligt. Olyckligtvis tenderar stormakter att vara medvetna om detta och kan cyniskt utnyttja det till sin fördel.

Syriens president al-Assad och Putin besöker en ortodox kyrka i Damaskus i januari 2020 (Foto: Xinhua)

Låt oss gå vidare till frågan som skulle hjälpa oss att förstå de libanesiska erfarenheterna ur en ukrainares synvinkel. De krig som libaneser genomlevt under de senaste årtiondena framställs ofta som en proxy-konflikt [ett ombudskrig] mellan Israel-Iran. Anser du att det är lika långt från verkligheten som att se kriget mellan Ryssland och

Ukraina som en konflikt mellan NATO och Ryssland? Vad ligger bakom den typen av betraktelsesätt?

Jag skulle vilja säga att det är till och ännu mindre korrekt att säga att det rysk-ukrainska kriget är ett ombudskrig mellan NATO och Ryssland, än att säga att konflikterna i Libanon var ombudskrig mellan Israel och Iran. Även om det inte är korrekt beträffande Libanon, ligger det närmare verkligheten än i fallet Ukraina.

När Israel invaderade Libanon 1982, och stannade kvar i södra Libanon till 2000, var Irans roll att bekämpa denna ockupation, men till stor del genom att beväpna och finansiera Hizbollah, vilket slutade med att det existerande motståndet mot Israel krossades. 1982 fanns ett aktivt motstånd som till största delen var sekulärt – nationalistiska, kommunistiska, pan-arabiska och palestinska grupper var alla allierade. Men Iran prioriterade att skapa sitt eget alternativ, så de skapade Hizbollah som ett verktyg för att öka sitt inflytande inom motståndet och därigenom även få politiskt inflytande i Libanon, vilket de fortfarande har än i dag.

Israels roll i Libanon har varit att försöka skapa någon sorts ”anknytning”, särskilt till den kristna högern, men det kollapsade 2000 när södra Libanon befriades. Israel har inte längre något betydande politiskt inflytande i Libanon. Här och var finns människor som sympatiserar med Israel, men de är mycket få och har inte något direkt inflytande på den politiska scenen i Libanon. Men Israel kränker rutinmässigt libanesiskt luftrum, ofta för att bomba sina fiender i Syrien, och hotet om ett nytt krig mellan Israel och Hizbollah finns ständigt närvarande, vilket naturligtvis påverkar Libanon i hög grad.

Det brukade finnas mer av ett ombudskrig mellan Iran och Saudiarabien, där Israel stod mer på saudiernas sida, men mycket diskret. Men även det dog ut under det senaste årtiondet, då Iran var mycket mer inblandat i Syrien (och Irak) än vad saudierna var villiga att vara. Och saudierna drog sig tillbaka en del från regionen för att koncentrera sig på Jemen, då detta utgjorde deras geopolitiska prioritet. Och helt nyligen har de åter normaliserat relationerna med Iran. Så jag vill inte längre benämna det som sker i Libanon som en konflikt via ombud. Men detta kan naturligtvis förändras.

Beskrivningen av händelserna i Libanon som en konflikt via ombud var i viss utsträckning korrekt under inbördeskriget, beroende på när och var, men i det stora hela var det en del av bilden. På senare tid har en del av etablissemanget, den härskande klassen, den sekteristiska eliten som vi kallar dem i Libanon, kontakter med Iran, en del har kontakter med Saudiarabien och en del har kopplingar till västvärlden. Men vad gäller den förda politiken är skillnaderna mellan dem inte speciellt stor. Det är därför vi under upproret 2019 skanderade ”Alla betyder alla”. Detta var ett mycket medvetet beslut av demonstranterna eftersom de utländska influenserna hade mycket gemensamt med varandra.

Jämförelsen med Ukraina fungerar således inte riktigt, eftersom Ukraina faktiskt har invaderats och ockuperas av en tämligen öppet folkmordsinriktad, fascistisk och imperialistisk makt. Det finns ingen motsvarighet till detta i Libanon, inte ens när Israel och Syrien samtidigt ockuperade: Israel ockuperade i söder och Syrien resten av landet fram till 2000 respektive 2005. Det fanns ingen plan att förvandla libaneserna till syrier. Som Ryssland säger: ”Ukraina existerar inte ens”. Israel sade inte att libaneserna inte existerar och det gjorde inte heller Syrien. De ville så att säga enbart ha sin beskärda del av kakan. De ville politiskt kontrollera vad de ansåg vara prioriterat, men den libanesiska identiteten var inte en prioritet för dem. Jag skulle vilja säga att Israels prioritet gällde mer den palestinska identiteten som man försökt utplåna sedan 1948. Men när det gäller den libanesiska identiteten bryr de inte så mycket.

Historiskt talade man om regionen som Syrien, Syrien-Palestina eller Levanten, eftersom det inte existerade separata stater. Men i och med uppkomsten av den moderna staten formaliserades gränsen mellan dagens Libanon och Syrien och även gränsen mellan Palestina och de andra två. När Syrien invaderade Libanon, då fanns det även ett motstånd mot detta. Nu är det politiskt osannolikt att det åter kommer att ske en fullskalig invasion. Och Syrien har redan förlorat, precis som Israel förlorade för två årtionden sedan. Det är inte politiskt möjligt längre.

Antiimperialism i Ukraina är definitivt en antiryisk imperialism av uppenbara orsaker, men samtidigt finns det kritiska antivästliga synsätt. Som att man ser NATO-länder som en allierad med egna intressen, även om det är användbart för oss nu, eller som en allierad som inte gör vad den lovat (tillhandahåller vapen långsamt). Tror du att det är möjligt att internationellt bygga broar mellan sådana antiimperialistiska känslor, om man tar hänsyn till att lokala rörelser kan söka stöd (för att som i Ukrainas fall få vapen) från olika imperialistiska länder? Och hur bygger vi sådana broar?

Allt är möjligt, men det är lämpligt att identifiera vilka hinder som finns för att göra det möjligt. Det är sant att Ukraina just nu, för att stå emot Ryssland, är beroende av inte enbart vapen från väst, utan av alla vapen som de kan få tag på. Detta är krigets realitet. Och i och för sig är inte det unikt. Så har det alltid varit. Jag tänker på spanska inbördeskriget, där anarkisterna och kommunisterna vid en punkt frågade såväl Frankrike och det brittiska imperiet som Stalins Sovjetunionen om vapen. Ja, och detta slutade illa för dem. Åtta månader efter att det spanska och katalanska motståndet slagits ner av Franco, skrev Stalin och Hitler under Ribbentrop-Molotov-pakten och invaderade Polen tillsammans.² Det var uppenbart för anarkisterna att Stalin inte var en allierad, men de var i desperat behov vapen, så de accepterade.³ Men det var i en situation där de som kämpade mot Franco och mot fascismen måste acceptera vapen från varhelst de kom från, inklusive vapen från de brittiska och franska imperierna som förtryckte koloniserade människor över hela världen, från Indien till Algeriet.

Ett annat exempel som jag alltid brukar nämna är att nazisterna besegrades av tre imperier: av briter, fransmännen och sovjeterna. Frankrike var inte ett imperium juridiskt sett, men när det gäller koloniala brott, låt oss inte glömma att Algeriet befriades först 1962. Britterna begick fortfarande brott i Indien och Indien blev inte självständigt förrän 1947. Men det faktum att briter, sovjeterna och fransmännen inte var perfekta innebar inte att det inte var rätt att stödja de allierades ansträngningar mot nazisterna – på grund av att nazisterna var nazister. Där har vi den mycket konkreta pragmatismen som man måste ha i stunden. Människor som inte befinner sig i sådana situationer bör ha en viss förståelse. Krig är mycket tilltrasslade och komplicerade, och människor som befinner sig på marken har inte nödvändigtvis råd med hålla fast vid ideal. Eller så kanske de har ideal, men de åsidosätter vissa ideal på grund av att de måste prioritera mer konkreta saker.

Det var likadant i södra Libanon när Israel ockuperade. Många människor som krossades av Hizbollah, blev till slut tvungna att tyst finna sig i att Hizbollah blev det viktigaste partiet och de främsta kämparna mot Israel. Detta inkluderade kommunister som mördades av Hizbollah, men som ändå senare var tvungna att stödja eller åtminstone tolerera Hizbollah – på grund av att den gemensamma fienden var den israeliska ockupationen.

Att vara beroende av utländska makter – oavsett om man gillar dem eller inte – för vapen eller pengar är inget nytt, då det finns maktmonopol, vapenmonopol – NATO, Ryssland, Kina och så vidare. Om man är från Taiwan kommer man inte få vapen från Ryssland och Kina, så man

² Se [Molotov-Ribbentrop-pakten](#) av Anders Hagström

³ Se [Om spanska inbördeskriget](#) av Anders Hagström.

kanske kan få dem från USA. Och tvärtom: det fanns nationer i Afrika och i Latinamerika som fick stöd av Sovjet, då de såg Amerika som sin huvudfiende. Kuba är ett känt exempel, men det fanns många fler. Och det innebär inte att Sovjet var bra. Men vad ska dessa nationer annars göra? Göra vapnen själva? Det som oftast hände var att Sovjet – liksom amerikanerna i dag – inte skickade sina modernaste vapen, utan de skickade begagnade eller omoderna vapen och de hade alltid begränsningar.

Stridsflygplan i Ukraina är ett uppenbart exempel. Ukrainarna fick luftvärn – vilket är bra. Men syrierna fick inte det på grund av att Obama var mycket tydlig med att säga att vi kan inte ge dem luftvärn, eftersom de vid något tillfälle kanske kommer att använda dem mot oss. De litade inte på syrierna. Detta var islamofobi och rasism, allt detta fanns med i bilden, och där fanns heller ingen garanti för att om revolutionen i Syrien segrade, så skulle man vara vänskapligt inställda gentemot Israel.

Amerikanernas prioritet var Israel, inte Syrien. Men om du är en vanlig ukrainare, eller om du är en syrier eller palestinier i Gaza, då måste du fatta vissa beslut. Palestinier i Gaza har varit tvungna att acceptera Hamas, trots att Hamas är mycket impopulärt, det är bara så. Men vad kan de göra? Det finns inget man kan göra i den situationen. Det är lätt att skylla på dem och att säga att allesammans är terrorister, för annars måste man inse att det är en komplicerad situation och människor måste göra vad som är möjligt att göra på plats.

Jag tror att man kan ha en pragmatisk taktik och samtidigt inse att det inte är en ideal taktik. Många ukrainare gillar inte att den armeniska staten befinner sig på Rysslands ”sida”, även om det ligger närmre till hands att se Armenien som en av Rysslands politiska fångar. Och det förefaller mig som om armenierna sitter fast en del, eftersom där finns även Turkiet som de måste oroa sig för, och väst står på Azerbajdzjans och Turkiets sida. Det enda de kan göra är därför att lita på Ryssland som, ärligt talat, inte är en bra allierad. Och många av dem vet det. Se bara på Nagorno-Karabach: Azerbajdzjan upprättade en militär vägspärr där, trots Rysslands så kallade ”fredsbevarande styrka”. Så antingen har Ryssland inte utfört sitt arbete på ett bra sätt eller så har Putin och hans följe dragit slutsatsen att de föredrar att ha Armenien som gisslan. Det ser ut som om Armenien lagt alla sina ägg i en rysk korg, men det är viktigt att fråga vilka alternativ som egentligen Armenien har? Turkiet, landet som begick folkmord på armenier vilket de fortsätter att förneka⁴, är NATO-medlem. Azerbajdzjan använder öppet folkmordsspråk mot armenier, och Azerbajdzjan är helt klart en västallierad.⁵ Vad gör man i en sådan situation? I princip får de nöja sig med det stöd som de kan få. Jag pratar inte om staten utan endast om vanliga människor. Som jag förstår det, så skulle armenier inte ha något emot att lämna Rysslands ”intressesfär”, men vem ger dem det alternativet?

Jag förstår att många ukrainare tror att Turkiet eller åtminstone Azerbajdzjan står på deras sida. Jag tror inte det är sant, men jag förstår varför man kan tro att det är så – då det finns en större fiende som är hotfullare och farligare. Jag gillar inte att Ukraina måste lita på väst, men jag förstår det eftersom länder som Libanon inte kan och kommer inte skicka vapen till Ukraina. Det finns ingen global sydlig koalition, bestående av latinamerikaner, afrikaner och asiater (minus Kina), som går samman och säger vi ska stödja Ukraina. Det har inte skett. Och retoriken ”Vi är västerlänningar, vi är civiliserade, till skillnad från de där andra” är naturligtvis mycket problematisk. Men vi måste kunna hålla isär de två sakerna, eftersom den existentiella krisen – det faktum att Ryssland är mycket tydligt med att man vill utplåna Ukraina – måste prioriteras.

⁴ Se https://sv.wikipedia.org/wiki/Armeniska_folkmordet

⁵ Detta är ett tveksamt påstående. Se: https://sv.wikipedia.org/wiki/Azerbajdzjan#Konflikten_om_Nagorno-Karabach och efterföljande avsnitt.

Det finns en förhoppning om att en försvagning Ryssland i samband med det rysk-ukrainska kriget skulle kunna försvaga Assads regim och förändra inriktningen på kriget i Syrien. Anser du att det är ett möjligt scenario? Samtidigt ser vi att Assad helt nyligen etablerat kontakter med andra arabländer. Tror du att detta är en farlig process?

Assad är mycket beroende av Ryssland, till och med mer än Iran. Och det är förmodligen därför hans regim har försökt ta sig tillbaka till Arabförbundet för att få ett slags säkerhetsnät. Jag är inte säker att detta kommer att räcka för honom. Arabförbundet skulle inte riskera det om Assad dödades eller störtas. Jag kan inte riktigt se Saudiarabien skicka soldater till Syrien för att stoppa det. Jag kan ha fel, men jag ser inte det som en seriös möjlighet om jag ska vara ärlig. Jag tror att Ryssland försvagas och det nu tycks snarare vara en fråga om ”när” än ”om”, som vi såg i samband med Wagnergruppens myteriförsök nyligen.

Protester mot ryska invasionen av Ukraina i Syrien, maj 2022. Foto: The Century Foundation

Vi får hålla tummarna

Du säger detta och många syrier säger detsamma. Assadregimen var nära att kollapsa 2012. För att förhindra detta bad Assad regionala styrkor att komma till hans hjälp. Först gällde det framförallt Hizbollah, och sedan Iran, men Hizbollah genom Iran, och sedan Iran under 2013 och 2014. Därefter Ryssland under 2015. Regimen bröt nästan samman 2012. Och vara nära att klappa ihop 2014, trots stöd från Iran. Och därefter behövde Assad Ryssland för att inte kollapsa. Det förhindrades enbart på grund av det ryska flygvapnet. Det är därför syrierna frågade efter luftvärn, eftersom större delen av dödsfallen skedde från luften. Väst förvägrade dem det.

Utan stöd från Ryssland kan Assadregimen kollapsa. Och här vill jag vara försiktig. Jag förväntar mig inte att allt kommer att bli bra av sig självt. Vi vet inte om Ryssland kommer att bryta samman i något sorts inbördeskrig. Det är som att öppna Pandoras ask. Vi har ingen aning vad som kommer ut av detta. Det finns värsta tänkbara scenarier som inbegriper kärn-

vapen och det finns bästa tänkbara scenarier som inte gör det. Men när det gäller Syrien är det mycket svårt att tänka sig hur något skulle kunna bli värre än Assad. Om han faller kommer tiotusentals om inte hundratusentals människor att släppas ut från fängelserna. Den stora majoriteten av dem är civila som togs tillfånga av Assadregimen och torterades och dödades. Många människor har släktingar som väntat på dem under nära nog ett årtionde. Vad kommer att hända efter detta har jag ingen aning om, men det finns en dominoeffekt – det kanske inte enbart blir en kollaps för Assad utan även för den iranska regimen.

Jag vet inte hur stabil den iranska regimen är för närvarande, speciellt efter det uppror vi såg under 2022. Och när det gäller Libanon finns ytterligare ett skikt – Hizbollah är för tillfället det starkaste partiet i Libanon, men det är inte på något sätt det enda partiet. En del av dem är ”allierade”, men är inte särskilt vänskapligt inställda till Hizbollah. Det kan vara en fördel om Hizbollah börjar försvagas när Iran försvagas. Och sedan har vi Israel på ekvationens andra sida. Där har vi alla olika faktorerna. Men om du är syrier som hatar Assad av uppenbara orsaker, så följer du nog vad som sker i Ukraina – till och med mer uppmärksamhet än vad som sker i Syrien eftersom det är så avgörande det kan bli.

Här är det viktigt att komma ihåg att samtidigt som Prigozjin försökte genomföra en misslyckad kupp i Ryssland, bombade Ryssland Syrien. De till och med bombade ett djurhem i Aleppo. Så det är mycket klart att även om den ryska regimen hotas inifrån kan det krävas en hel del innan de drar tillbaka alla sina soldater från ”strategiska platser”. Även om vi har sett att Wagner-folk avlägsnats från Libyen, Centralafrikanska republiken och andra platser för att strida i Ukraina, vilket redan visar att det ukrainska motståndet kostat Ryssland mer än vad de förväntade sig från början. Vid något tillfälle kan de sträcka sig till att dra bort flygvapnet från Syrien. Och om så blir fallet får Assad problem. Så ja, vi håller tummarna.

Efter invasionen inlets har en av berättelserna i Ukraina gått ut på att en av invasionens långsiktiga förutsättningar är att det internationella samfundet, liksom vi ukrainare, inte brydde oss om Georgien, Syrien, Sudan eller den Centralafrikanska republiken, där Wagner-gruppen begått många krigsbrott. Jag håller med om idén men samtidigt vill jag fråga dig: Vad innebär det att bry sig om? Vad skulle du vilja säga till ukrainare som vill bry sig om Syrien, Libanon, Palestina?

Det är inte ovanligt. Den vanlige libanesen vet mer om Iran än om Israel, inte på grund av de vill det – de kanske vill tänka mer på Latinamerika. Men Israel, Iran, Syrien, amerikaner och saudier har haft större betydelse i Libanon och därför har fler libaneser haft möjligheter att bli mer förtrogna med dessa stater. Det innebär inte att en libanes inte skulle bry sig om en taiwanes eller kongoles. Det innebär bara att det finns en del att göra för att skapa kopplingar som kanske inte fanns tidigare. Jag tror att den främsta svagheten hos – i brist på bättre ord – den internationella aktivistgemenskapen är att vi till större delen befinner oss på den reaktiva sidan av saker och ting. Vi reagerar på händelser som är mycket svåra att ignorera, som att Ryssland invaderar Ukraina. Ukrainare kan nu lära sig mer om Centralafrikanska republiken eller Syrien på grund av Wagnergruppen. Men det borde finnas ett sätt att lära sig om olika sammanhang utan behöva ha en milis som Wagnergruppen, eller en stat som Ryssland, eller Kina eller USA för den delen. Även om det kommer att förekomma en hel del misstag och brister borde det finnas sätt och vi kan skapa dessa.

Översättning: P-O Eklund